

NIT DE PURGA, un disomni acurat

Un relat de: [Tocaterres](#)

Cremant de desig s'esdevé la creació real

Pas zero; el buit més ple:

És tarda de final d'estiu calorós i dens, el sol que cau al cel obsequia ja la vesprada i els seus peculiars i rars colors, també reflectits sobre les terres grises sota els peus.
La ciutat és vella i gran. Però en només un petit bri d'indret, enmig d'un món irrepitiblement diferent, succeeix...

Primer; un sol pas, el més únic:

El capdavant de les escales de la Catedral. A una banda extrema d'aquestes, un personatge, a l'altra banda, una altra.

Segon pas; que les segones impressions no tenen més vàlua:

Aquestes dues persones es reconeixen sense més.

Tercer; el de bronze:

Esglaó rere esglaó de pedra calcària, pujant un pas seguit de l'altre, es procura minuciosament que cada graó avançat sigui just al mateix instant que el de l'estrany que roman a l'altre extrem de l'escalinata. Si els passos són seguits a la perfecció, copsant cada còpia del pas de l'altre, s'arriba tot just al capdamunt com és molt premeditadament pensat. Allí, cada personatge a un extrem de les amples escales que ja s'han esgotat, el tercer pas i mig, el joc dels peus petits: Seguint la rajolada recta de la superfície, un peuet, seguit d'un altre peuet (sense oblidar que taló i punta han de fer sempre un encisat contacte) simultàniament es farà un encontre al centre, tot just a la mateixa rajola gris, tot just davant la porta del gran edifici històric que és purament casual, o potser en part de causal, o potser purament irreal, o també sols en part.

Tercer pas i tres quarts:

Cara a cara, els desconeguts es fan un sol petó que les inefablement sensibles obertures de l'església podran endevinar si és fet de cotó, d'escuma, de fum, de morts, de flors, de marbre fred o d'una rondalla que mai serà explicada per si són massa malsons els que encobreix o massa inexplicables màgies, ... o en el més increïble dels casos... cúmulo de secrets incommensurables.

Quart; el més divertit, de l'agradable perdedor:

De seguida, els protagonistes invisibles obren els palmells de les seves mans, i encaixant-los com si fossin doblats, es forma un mirall momentani, potser no gens fidel? o és possible que pugui mostrar qui són?

Cinquè pas; endins:

Entrada a la catedral, en silenci, mantingut des de l'inici. Que no hi ha mots per compartir si no és cas de vida o mort; que no calen.

El Sisè; el banal per qui sap per què:

Ella encendrà una espelma, i si ell no vol fer-ho, ella ho farà per ell. Sense més importància externa.

Setè pas; setè cel:

Passeig lent i silenciós entre les parets de l'antic edifici, ofegat d'imatges i formes fúnebres que fan respirar amb més sentits, amagats rere l'absurd. Persones al voltant procurant no ser vistes, ja que seran fantasmes invisibles per un curt moment, i tanmateix elles amb la sort encarada potser.

I vuitè; l' infinit:

Ella durà un guix blanc a la butxaca, i a l'escapar d'aquell indret fosc, enlluernador alhora, corrent escales avall i sense cap ordre, l'esquinçarà per la meitat al final de la carrera perquè també ell el faci seu.

El Novè pas, penúltim, que enceta el cor a la tremolor...

Ell coneixerà un carreró fosc, proper, i amagat de les multituds, acompanyarà a la noia fins a ser ajaguts a terra, de convidats, com si indígenes hagueren nascut. Allà faran el dibuix d' una Lluna, la que ella no podrà admirar en la nocturnitat al costat d' ell, i pal·liarà aquest mal. Serà un dibuix conjunt, tot alhora, començant l' un per baix i l'altra per dalt, una sola imatge rodona i blanca, i al gust si anhelen dibuixar-hi els estels que possiblement somien...

L'ambigu final, desena i última passa:

Ella dirà adéu i marxarà lluny, procurant oblidar una cosa que no ha existit més que en un món perdut, de perfecció somnífera, però mai, mai, mai, absurd. Es perdrà en la nit i guarirà amb veritats i mentides recargolades i dolces les seves malifetes de caramels il·legals del tròpic, cremats de fruites aspres, núvols ensucrats, barrejats amb l' ingredient més prohibit.

...

Ella no es diu com es diu, ni ell com creu que és dit. Tal cosa mai canviarà per molt que es vulgui ignorar; així que cap a casa ja, i demà tornarem a somniar.